



**ZE GINGEN  
ALLEBEI NEER**

1



# RAMS

Dr. Ramola Sherman werkt nu drie jaar als kinderarts bij de kinderafdeling van het Norwood-ziekenhuis. Van de vijf artsen die er werken krijgt Ramola de meeste aanvragen voor nieuwe patiënten. Haar reputatie is plaatselijk bekend geworden: dr. Sherman is grondig, energiek, vriendelijk en onverstoorbaar, terwijl ze het geruststellende zelfvertrouwen van medisch gezag uitstraalt waar alle ouders, en vooral nieuwe ouders, naar hunkeren. De kinderen vinden haar Engelse accent fascinerend, en ze heeft er geen probleem mee om het ietwat aan te dikken om een glimlach op een ziek of gepijnigd gezicht te toveren. Als ze er netjes om vragen, staat ze haar jongste patiënten toe om de rode strook in haar lange, gitzwarte haar aan te raken.

Ramola is geboren in South Shields, een grote havenstad aan de noordoostkust van Engeland, waar de rivier de Tyne de kille Noordzee ontmoet. Haar moeder, Ananya, emigreerde in 1965 vanuit Bombay, dat tegenwoordig Mumbai heet, met haar ouders naar Engeland. Ze was destijds zes jaar oud. Ananya geeft bouwtechnische colleges aan South Tyneside en is een polyglot. Ze wantrouwt de meeste mensen, maar als het je lukt om haar vertrouwen te winnen, kent haar loyaliteit geen grenzen. Ze zegt geen woord te veel en heeft al decennia geen discussie verloren. Ze is kleiner dan de één meter zevenenvijftig van haar dochter, maar in Ramola's ogen projecteert haar moeder een veel grotere gestalte. Ramola's vader, Mark, is een blanke man die er met zijn bril met draadstalen montuur wat schlemielig uitziet. Zijn gezicht zit vaak verscholen achter een van zijn drie dagbladen, maar toch is hij een intimiderende fysieke aanwezigheid, met dikke armen en brede schouders, die hij aan zijn levenslange carrière als metselaar

te danken heeft. Hij praat over het algemeen zacht, en hij is even vlot met een grap als met een verzoenend woord. Hij is hopeloos provinciaal en heeft het Verenigd Koninkrijk slechts vijf keer in zijn leven verlaten, waaronder drie uitstapjes naar de Verenigde Staten: een keer voor Ramola's afstuderen aan Brown University, een tweede keer toen ze vijf jaar daarna afstudeerde aan de medische faculteit van Brown, en afgelopen zomer een derde keer om een week met Ramola door te brengen. Vanwege de meedogenloze luchtvochtigheid van Groot-Boston in juli mopperde hij over hoe gestoord het klimaat was, alsof de eerbare inwoners van New England de temperatuur en het dauwpunt zelf hadden uitgekozen.

Ananya's en Marks beruchte en hoogstwaarschijnlijk verzonnen eerste date bestond uit het afwezig bekijken van *Close Encounters of the Third Kind*, een uitstapje naar een beruchte pub en de eerste wedstrijd in wat een speelse, hoewel ook af en toe ruzieachtige, tientallen jaren durende poolcompetitie tussen de twee zou worden. Beide ouders beweren stevast dat ze die eerste wedstrijd hebben gewonnen.

Het is laat in de ochtend. Ramola neemt de laatste hapjes van een koud restant witte pizza dat vier dagen in de koelkast heeft gestaan en begint dan op Skype aan een videogesprek met haar moeder. Ananya's beeltenis springt over Ramola's laptopscherm heen en weer, omdat mams niet kan ophouden met gebaren, ook niet met de hand waarmee ze haar telefoon vasthoudt. Haar moeder is vanzelfsprekend bezorgd, maar gelukkig wel kalm, en ze luistert meer dan dat ze praat. Ramola vertelt haar dat ze het 's ochtends relatief rustig heeft gehad. Ze heeft haar rijtjeshuis al twee dagen niet verlaten. Ze heeft niet veel meer gedaan dan op de bank zitten, naar het nieuws kijken, warme chocolademelk drinken en e-mails en berichtjes checken om te kijken of er nog nieuws was over haar rol in het rampenplan. Morgenochtend om zes uur moet het tweede medische team tertiaire zorg van Metro South zich melden in het Norwood-ziekenhuis. Zesendertig uur geleden werden alle eerste teams tertiaire zorg opgeroepen en ingedeeld door de unithoofden van de alarmcentrale. Nu hebben ze al de tweede golf noodhulp nodig. Het is geen goed teken dat ze relatief snel na het eerste tertiaire team wordt opgeroepen.

Ananya legt een vrije hand boven haar hart en schudt haar

hoofd. Ramola is bang dat een van hen moet huilen, of allebei.

Ramola zegt dat ze de trainingsprotocollen moet gaan door-nemen, wat ze al twee keer heeft gedaan, en dat ze dan moet gaan inpakken. Ze zal binnenkort langere tijd in ploegendiensten van zestien uur werken en waarschijnlijk in het ziekenhuis slapen. Het is een excuus: haar weekendtas is al ingepakt en staat op de grond naast de voordeur klaar.

Mam klakt met haar tong en fluistert een eenregelig gebed. Ramola moet van haar beloven dat ze voorzichtig zal doen en dat ze van zich laat horen wanneer ze maar even kan. Mam kantelt de telefoon en richt hem op Mark. Hij is er de hele tijd bij geweest en zat buiten beeld in hun kleine ontbijthoekje te luisteren. Zijn ellebogen steunen op tafel, zijn bril staat op zijn voorhoofd en hij heeft zijn vlezige handen voor zijn mond geslagen. Zijn ogen zien er altijd zo klein uit als hij zijn bril niet draagt. Hij heeft al gehuild, en Ramola krijgt tranen in haar ogen als ze hem ziet. Voordat ze het chatvenster sluit, zwaait papa nog. Hij schraapt zijn keel en zegt dan met een stem die van duizenden kilometers afstand komt: ‘Mooie puinhoop, hè?’

‘De mooiste.’

‘Doe voorzichtig, liefje.’

Ramola is vierendertig jaar oud en woont alleen in een 140 vierkante meter groot rijtjeshuis met twee slaapkamers. Het is een van de vier woningen in een klein complex dat River Bend heet. Het staat in Canton, Massachusetts, dat 25 kilometer ten zuidwesten van Boston ligt. Haar goedbedoelende ouders hadden haar aangemoedigd om het rijtjeshuis te kopen. Ze zeiden dat ze een goedbetaalde vakvrouw was en ‘een zékere leeftijd had’ – Ramola’s ‘En bedankt daarvoor dan, mam’ had haar moeder er niet van weerhouden om door te drammen met haar agressieve verkooppraatje – en dat ze daarom onroerend goed moest bezitten en niet moest volharden in geld weggooien door appartementen te huren. Ramola heeft er spijt van dat ze het huis heeft gekocht en vindt het dom van zichzelf dat ze zich uiteindelijk tegen beter weten in door haar ouders heeft laten ompraten. Praktisch gezien is het rijtjeshuis ruimer dan ze nodig heeft of wil. Het eetgedeelte van de grote zitkamer blijft ongebruikt, omdat ze haar maaltijden aan het kookeiland met granieten blad of op de bank voor

de tv nuttig. De logeerkamer/werkkamer is de stoffige opslag/stortplaats geworden voor stapels studieboeken, omdat ze het niet over haar hart kan verkrijgen om ze te verkopen of in een kelder te laten verrotten. De maandelijkse servicekosten vormen samen met de hoge gemeentebelastingen een grotere kostenpost dan ze had verwacht. En door alle open ruimte – de hoge kathedraalplafonds, de open vliering op de eerste verdieping met uitzicht op de grote zitkamer – zijn de rekeningen voor verwarming en koeling twee keer zo hoog als ze voor haar eenslaapkamerappartement in Quincy betaalde. En alsof dat nog niet afschrikwekkend genoeg was, staan Ramola nog twaalf jaar lang afbetalingen van verstikkende studieleningen voor haar medische opleiding te wachten. Ze heeft Jacquie en Bobby, twee verpleegkundigen op haar werk, toevertrouwd dat ze zich niet klinisch depressief voelt als ze naar huis gaat, maar financieel depressief. Jacquie en Bobby zijn haar beste vriendinnen op het werk, hoewel ze maar enkele keren met elkaar zijn uit geweest, meestal om een verjaardag te vieren of naderende vrije tijd vanwege de kerstvakantie.

De laptop is dichtgeklopt, de televisie staat uit en haar telefoon zit in haar zak. Ze weet dat ze de apparaten aan zou moeten laten om bereikbaar en op de hoogte te blijven, maar ze heeft ook een pauze nodig – al is het maar een paar momenten – om even goed bij te komen van de overvloed aan nieuws en de bijbehorende wirwar van tegenstrijdige informatie. Het is griezelig stil in huis, zodat haar te grote woning zonder meer spelonkachtig aandoet, alsof het licht en geluid van digitale media fysieke buitenruimte vullen.

Moet ze gaan kijken hoe het met haar burens gaat? Ze kent ze niet goed. Rechts van haar woont Frank Keating, het onlangs gescheiden gemeenteraadslid. Alleen zijn vier katers die alles in het zicht onder sproeien zijn vasthoudender dan zijn door samenzweringstheorieën gevoede politieke bekeringsijver. In het huis links van haar woont een stel van middelbare leeftijd: de Piacenza's. Hun volwassen zoon heeft het nest al verlaten, maar hij komt regelmatig op bezoek om als scheidsrechter bij hun luidruchtige ruzies op te treden. In het eerste huis van het rijtje wonen Lisa en Ron Daniels en hun dochttertje Dakota. Lisa is op zich wel aardig, maar ze maakt zich altijd zorgen. Ramola heeft nog geen gesprek met haar gevoerd waarbij er geen nieuwe ouderlijke zorgen over

de gezondheid van hun dochter aan de orde kwamen. Haar man Ron lijkt niet te kunnen praten en is amper in staat om als teken van herkenning met zijn hoofd te knikken op het parkeerterrein.

Ramola trekt de gordijnen voor haar erkerraam open en tuurt naar de kleine parkeerplaats die door een rij bomen en groenblijvende struiken van de drukke Neponset Street wordt afgeschermd. Een briesje doet dode bladeren als muizen over de stoep schieten. Ze kijkt aandachtig of ze iets anders ziet bewegen, wat voor beweging dan ook. Ze hoopt dat Frank de eerste aanbeveling van Staatsbosbeheer om alle katten binnen te houden heeft opgevolgd. Allemachtig! Hoelang geleden was dat? Zeven dagen? Tien? Ze beseft niet dat ze haar adem inhoudt, totdat ze uitademt en het raam doet beslaan.

Ramola loopt terug naar de keuken en haalt haar laptop uit de slaapstand. Geen nieuwe e-mails. Ze vergroot het browserscherm met drie geopende tabbladen. Ze vernieuwt de website van het CDC, en ook die van mass.gov en CNN.com. Er staat niets nieuws op de pagina's van de overheidssites. De paniekerige koppen en updates van de livestream van CNN – waaronder bloederige beelden van nachtelijke rellen en de plundering van een winkelcomplex in de welvarende buitenwijk Wellesley – zijn verontrustend en overweldigend, en ze klapt haar laptop weer dicht.

Ze denkt aan hoe het morgen in het ziekenhuis zal zijn en laat in gedachten alle worstcasescenario's voorbijkomen. Ze sluit haar ogen en concentreert zich op diep ademhalen. Ze ziet voor zich hoe ze in haar auto stapt, naar Logan of T.F. Green Airport rijdt en op de een of andere manier aan boord gaat.

Zolang ze al in de Verenigde Staten woont, is terugkeren naar Engeland Ramola's oplossing voor als ze het niet meer ziet zitten. Ze mijmerde erover om naar huis te gaan toen ze gestrest was over haar colleges als student en arts in opleiding, toen ze tijdens haar klinische opleidingsperiode tachtig uur per week werkte en zelfs nog te moe was om te huilen als ze thuiskwam, tijdens de veertien maanden durende periode van haar tot mislukking gedoemde samenwonen met Cedric – zijn woorden – terwijl hun lauwe maar nooit ruzieachtige relatie als gevolg van kalme maar meedogenloze golven en getijden eerder werd uitgehold dan dat hij uit elkaar spatte, en wanneer men haar het gevoel gaf dat ze



een buitenstaander, een buitenlander, was. Ramola heeft altijd gevochten om door te zetten en zichzelf en alle anderen te laten zien dat ze het kan, en ze heeft altijd gevochten om te winnen – zoals haar moeder het zegt. Er is echter een klein maar onmiskenbaar deel van haarzelf dat er troost uit put om zich de gedetailleerde reis naar huis voor te stellen: landen op Gatwick, een trein naar Victoria Station, de ondergrondse naar King's Cross, een volgende trein die het platteland, stadjes en uitdijende steden doorkruist en uiteindelijk in Newcastle aankomt, en vervolgens een veertig minuten durende rit met de stadstrein naar South Shields, waarna ze nog ruim drie kilometer moet lopen, met haar rollende bagage die links van haar constant slagzij maakt, terwijl het warm en zonnig is, hoewel het nooit vaak genoeg warm en zonnig is in het noorden van Engeland. En dan staat ze eindelijk voor hun halfvrijstaande huis met de bakstenen muren en het witte latwerk. Ze loopt door de kleine tuin en door de achterdeur naar binnen, en dan naar de keuken om met mam en paps aan hun belachelijk kleine tafel met het lelijke gele tafelkleed van vinyl te zitten. En ze kijken allebei over de rand van hun leesbril heen en glimlachen naar haar met die vermoeide ik-zie-je-wel-liefje-lach. De slotscène is zo levendig dat ze zich als jongere vrouw laafde aan het idee dat haar terugkeer echt had plaatsgevonden in een alternatieve werkelijkheid. Maar hoe veilig en geruststellend haar gedagdroomde terugkeer naar huis ook is, het vervult haar ook met melancholie, met een angst voor de onvermijdelijkheid van hun sterfelijkheid, alsof de dagdroom te snel in de toekomst zal verdwijnen als ze hem laat voortduren. Een toekomst waarin zij en haar ouders aan tafel geworteld blijven, waar ze zullen vermolmen, totdat de drie stoelen aan tafel een voor een onbezet raken. En vanwege dat alles heeft ze zich voorgenomen nooit meer naar huis terug te verkassen, hoeveel financiële stress en allerlei andere toestanden ze ook te verduren heeft.

Ramola tikt zichzelf op de vingers en zegt: 'Zo is het wel weer genoeg geweest.' Ze pakt haar telefoon op en appt Jacquie en Bobby in een poging hen en zichzelf op te vrolijken. Dat loopt op een vreselijke mislukking uit.



## Bericht

21 okt 2019, 11.37 uur

Ramola Sherman

Zet 'm op morgenochtend, tweede team tertiaire zorg? Ik vind dat iemand t-shirts moet laten maken. Een sportieve grijstint of misschien een mooie kleur blauw.

Jacquie Joyce

Ja precies. Sorry dat ik hysterie verspreid, maar dit is echt menens. Ik heb daarnet de 15 minuten durende trainingsvideo *Persoonlijke beschermingsmiddelen tegen super-rabiës* bekeken. Door een powerpointpresentatie heen geklikt (een verdomde powerpoint!!!) Is dit goed opgeleid personeel? We hebben echte gaspakken nodig, toch Ramola? Effen jassen en laarsovertrekken gaan ons niet beschermen.

Ramola Sherman

Ik ben ook niet gerust op het niveau van de training, en de tegenstrijdige informatie bevalt me ook maar niets. Wat ze officieel zeggen is rabiës-mutatie, verhoogde virulentie maar nog steeds verspreid via speeksel. Maar zag op het nieuws speculaties over een nieuw neurotroop virus? Ik begrijp dat het om een noodsituatie gaat, maar we zouden desondanks voor de zekerheid de juiste PBM's moeten hebben.

Bobby Pickett

De 5 belangrijkste traumacentra van Boston kunnen het allemaal maar met moeite aan, maar het gaat ons in het miezige, kleine Norwood-ziekenhuis wél lukken??? Ja, hoor. Ik ga opzeggen. Mijn leven is die plek niet waard. Vooral omdat ze niet eens een plan voor ons hebben als we besmet raken.

Jacquie Joyce

Ik ben het met je eens. vind het vreselijk voor twee verpleegkundigen uit Beverly die zijn aangevallen en besmet zijn en in het persbericht van CDC staat verdomme dat het hun eigen schuld is omdat ze het protocol niet hebben gevolgd. Die verplegers hebben waarschijnlijk dezelfde klotetraining gekregen als wij! Ze waren verdomme verpleegkundigen cardiologie. Hier niet voor opgeleid.

Bobby Pickett

Altijd de verpleegkundige de schuld geven. Zo typisch!!!! Ze hebben de artsen die het in Boston hebben opgelopen er niet de schuld van gegeven (sorry, Ramola). Zij waren helden! Gaan jullie morgen allemaal naar Norwood-z?

Jacquie Joyce

Ja, ik ga. Maar ben zo verdomde bang. Gehoord dat de Good Samaritan in Brockton geen patiënten meer opneemt.

Bobby Pickett

Shit. Het zal een chaos worden in Norwood. Is het waarschijnlijk al.

Jacquie Joyce

We hebben goede reden om geen zorg te verlenen aan geïnfecteerde ptn, we hebben de juiste uitrusting en training en bescherming nodig. De zieksten worden toch ook gewelddadig? Godallemachtig. Geïnf ptn zouden naar Emory of Nebraska gestuurd moeten worden.

Ramola Sherman

Ik ben niet beledigd, B. Je hebt gelijk, Jacquie, maar het klinkt eigenlijk alsof het daarvoor al te laat is en er zijn te veel ptn om te vervoeren.

Bobby Pickett

Zelfs je appjes hebben een brits accent, dokter! ;) Ik vraag me af hoe bang de ic-verpleegkundigen zijn. Ik hoop dat ze in ieder geval een betere training en PBM's hebben gekregen dan wij.

Jacquie Joyce

Vriendin Lisa in Norwood werd rond 9.30 uur gebeld door MICU. 'Ben je opgeleid voor super rabiës?' Lisa 'nee hoezo?' MICU 'doen gewoon een peiling'

Bobby Pickett

Onzin! Ik had in New York moeten blijven. Waar blijft onze loonsverhoging trouwens? Je kunt besmet raken maar we zullen eerder overlijden dan dat we opslag krijgen! Ha!

Jacquie Joyce

Je had in NY moeten blijven. Misschien moeten we als groep weigeren totdat we de juiste PBM's hebben.

Bobby Pickett

Ik doe mee. Wat heeft zknhs ntwrk of de staat of de feds gedaan om te laten zien dat ze ook maar iets om ons geven?

Jacquie Joyce

We moeten over onze 'training' lekken naar de media en melding maken van het gebrek aan PBM's.

Bobby Pickett

Het is belachelijk. We zijn niet uitgerust zoals CDC in Atlanta enz.

Jacquie Joyce

Lisa vertelde me dat een pt van haar een uur na blootstelling al koorts en pijn heeft. Ze zei dat de afdeling cardiologie vanavond dienst heeft, ingeroosterd door luie Erin. Weet je nog toen ze 'consulent' was op onze afdeling?

Ramola Sherman

Zeker. Ik mag hopen dat Erin meer doet dan alleen maar werk uitdelen.

Jacquie Joyce

We moeten iedereen vertellen dat we geen idee hebben hoe we hiermee moeten omgaan. Die verdomde persconferentie in Boston was een en al leugens! De veiligheidsagent van het ministerie van Binnenlandse Zaken zei dat alle regioziekenhuizen over het juiste personeel en materiaal beschikken. Die kloothommel van een president tweette hetzelfde.

Bobby Pickett

Ja we hebben een 'training' van een halfuur gekregen en daarna lieten ze ons een verklaring van afstand ondertekenen. Ze hebben zich goed ingedekt!!!

Ramola Sherman

Hebben jullie afstandsverklaringen ondertekend? Lieve hemel!

Bobby Pickett

Mary kon de rest van ons niet eens uitleggen of een waarnemer al dan niet medische kleding moet dragen. Complete onzin. We moeten kenbaar maken dat we niet weten wat we moeten doen. Het duurt ongeveer 20 minuten om je goed om te kleden. De manchetten van de jassen zijn doorlatend. We hebben serieuze ondersteuning en goede uitrusting nodig.

Jacquie Joyce

Afstandsverklaring/handtekeningformulier dat je 'training' hebt gekregen. Ze zorgde ervoor dat we ze allemaal ondertekenden. Is Claire nog steeds in Cali? (Ik hoop van wel). Waar is Mags? We hebben ALLEMAAL een plan nodig. We moeten dit niet accepteren. Ik meen het. Verdomde klootzakken... Laat je kinderen deze berichtjes niet zien, Bobby!

Bobby Pickett

Hoewel ik mijn hypotheek moet betalen, is mijn leven meer waard. Maar ik ga morgen evengoed wel. We zijn de klos.

Jacquie Joyce

Ja, dat is het ook. (En ik weet het. Je weet dat ik ook zal komen.) Mags hoeft deze shit niet te doen. Ze heeft genoeg \$

Ramola Sherman

Haha! Ik kies Jacquie als vertegenwoordiger van ons team/kantoor.

Jacquie Joyce

Ik kies Bobby als aanvoerder van het team. Ik vloek te veel.

Ramola Sherman

Bobby: Je bedoelt in plaats van: 'opschieten en de training afronden, zodat we op tijd kunnen gaan lunchen?'  
Ik dacht dat ik je kende. ;)

Bobby Pickett

Daar zou ik normaal gesproken geen probleem mee hebben.

Ramola Sherman

Geen zorgen, Erin zal je op de juiste plek zetten.

Jacquie Joyce

Gaspak zou sowieso niet over haar grote kop passen!

Ramola Sherman

Dat is zo fout, maar wel briljant.

Bobby Pickett

Bahahahahaha!!!!

Een inkomende oproep gooit Ramola uit het venster met het groepsbericht. Op haar beeldscherm verschijnt een afbeelding van haarzelf naast haar goede vriendin Natalie. De foto is van Natalies vrijgezellenfeest, zes jaar geleden. Ze leunen op een houten reling in een zonovergoten buitenbar en houden hun drankjes omhoog, hun mond wijd open van het lachen. Ze dragen witte T-shirts met een striptkariatuur van Natalies gezicht boven de belachelijke slogan NATS DOET ALLE HUWELIJKSGELOFTEN. Ramola werd door de groep aangewezen als vrijwilliger om aan nieuwsgierige voorbijgangers uit te leggen wat het shirt betekende, niet alleen omdat ze Brits is, maar ook omdat ze arts is, wat deel uitmaakte van haar

steeds uitgebreider wordende, dronken uitleg.

Bij het zien van Natalies gezicht op haar telefoon voelt ze zich heel even schuldig. Afgezien van een paar sporadische berichtjes heeft Ramola Natalie niet meer gesproken sinds de babyshower twee maanden geleden. De altijd praktische Ramola had uit een behoorlijk uitgebreide cadeaulijst gekozen voor een maandvoorraad luiers en babydoekjes. Na het feest had ze Natalie op weg naar buiten ook nog een Paddington-knuffelbeer gegeven, samen met een stapel boeken, waarbij ze schertsend opmerkte dat het extra cadeau nodig was om geheel in stijl te blijven.

‘Hallo, Natalie?’

‘O, goddank, Rams.’ De bijnaam stamt uit hun studententijd, en Natalie is de enige persoon die hem nog altijd gebruikt. ‘Ik heb de hele tijd het alarmnummer gebeld, en ik kreeg geen verbinding. Ik...’ Ze zwijgt even en huilt zacht. ‘Ben je thuis? Ik heb je hulp nodig. Ik weet niet wat ik moet doen.’

‘Ja, natuurlijk. Ik ben er voor je, Natalie. Waar ben jij? Ben je in orde? Wat is er gebeurd?’ Ramola heeft het desoriënterende gevoel dat ze buiten zichzelf is getreden, dat ze dit moment vanuit een nog te bereiken of te behalen afstand in de tijd waarneemt, en het is alsof ze dit telefoontje over wat ongetwijfeld verschrikkelijk nieuws zal zijn al verwachtte.

‘Ik zit in de auto. Halverwege. Ik ben over vijf minuten bij je.’

Ramola rent naar het erkerraam en rukt de gordijnen open, zodat ze uitzicht heeft op de voorkant van het perceel. ‘Waarom ben je niet thuis? Heb je weën?’

‘Ik moest weg. Er is iets vreselijks gebeurd. Ik heb echt hulp nodig.’ Haar normaal gesproken zelfverzekerde, stellige stem verliest aan kracht naarmate ze langer spreekt, zodat ze aan het einde van haar derde zin als een verlegen kind klinkt.

‘Ik zal je helpen. Dat beloof ik.’

‘Au, kut,’ fluistert Natalie met een hoge stem, waarna ze in haerend gesnik uitbarst.

‘Wat is er? Gaat het wel, Natalie? Moet ik naar je toe komen?’

‘Mijn arm doet heel erg pijn.’ Natalie gromt alsof ze zichzelf probeert te resetten. ‘We zijn aangevallen door een of andere vent. Hij was besmet. Paul bracht boodschappen naar binnen, en we stonden in de woonkamer te praten, gewoon te praten, en ik weet



niet meer waarover...’ Haar stem sterft weg.

‘Natalie, ben je er nog?’

‘Er kwam een vent binnen. Hij deed de hordeur open en liep verdomme zo ons huis binnen, en Paul probeerde de deur voor zijn neus dicht te doen, maar hij viel, en... en... en ik probeerde Paul te helpen, en Paul...’ Ze barst weer in tranen uit, maar weet zich dan met een diepe, beverige inademing kort te vermennen. ‘De man heeft Paul vermoord en hij heeft mij in mijn arm gebeten.’

Ramola’s adem stokt, ze bedekt haar mond en wankelt weg van het raam alsof ze het beschreven tafereel voor haar huis uitgebeeld zou kunnen zien. Wat kan ze zeggen? Wat kan ze in hemelsnaam tegen Natalie zeggen?

Nadat ze van de eerste schrik van het nieuws is gekomen, neemt de nuchtere arts in haar brein het over. Ze wil meer weten over Paul en vraagt of Natalie zeker weet dat hij dood is. Ze wil naar de beet in haar arm vragen – is hij door de huid heen gegaan? – en naar de besmette man: hoe hij eruitzag en welke symptomen hij vertoonde.

‘O, mijn god, Natalie. Ik weet niet wat ik moet zeggen... Ik vind het zó erg. Probeer je alsjeblieft te concentreren op het autorijden totdat je hier bent. Je moet hier wel heel aankomen.’

‘Er ontbreekt al een stuk aan mijn arm.’

Ramola kan niet uitmaken of Natalie lacht of huilt. ‘Ja, nou ja, we zullen je arm schoonmaken en we laten je vaccineren.’ Ramola is zich ervan bewust dat ze het majesteitsmeervoud gebruikt dat ze vaak op haar patiënten toepast.

‘Rams, het is gebeurd met Paul. Hij is er niet meer. Hij is verdomme dood. Wat moet ik nu?’

‘We brengen je naar een ziekenhuis. Onmiddellijk.’ Ramola rent de keuken in. Ze haalt vanonder het aanrecht een doos nitrilrubberen handschoenen tevoorschijn. Ze komen bij haar uit de kliniek vandaan, maar ze gebruikt ze thuis bij het schoonmaken. Ze drukt haar telefoon met een schouder tegen haar oor, trekt een paar handschoenen aan en vraagt: ‘Ben je al in de buurt?’

‘Ik ben net onder het viaduct door gereden.’

Het granieten en kalkstenen Canton-viaduct is een tweehonderd jaar oud gevaarte, dat zich twintig meter boven Neponset Street uitstrekt. Ramola woont slechts een paar straten verderop.